

gift af 224,000 Kr. mod anslaaet 336,000 Kr. Det vil altsaa ses, at man her har været endog særdeles forsigtig og beregnet en endog meget bred Margin for de Forøgelser, der kunde komme til i Tidens Løb.

Det Sted, hvor Overskridelsen kommer fra, er Statsbanerne. Nu skal jeg sige, at der selvfølgelig ogsaa i de tre andre Etater er indtraadt forøgede Udgifter i Aarenes Løb, men det ligger i, at Lønningslovene finde Anvendelse paa nyt, forøget Personale, og at der er givet visse Bevillinger paa Finansloven i Konsekvens af Lønningslovene. Men hvor der virkelig er en betydelig Overskridelse, er paa Statsbanerne, idet Udgiften til Statsbanelønningsloven blev anslaaet til 1,566,000 Kr., men vi ere nu oppe paa 4,109,000 Kr. Dette Tal kunde nok være egnet til at vække nogen Forbavelse, jeg skal derfor gaa lidt nærmere ind derpaa. Jeg skal her tage ikke Finansaaret 1910—11, men Finansaaret 1909—10, der ligger nærmere ved Lønningslovens Givelse, og som derfor tydeligere viser, hvor der kan være Tale om egentlige Overskridelser. For dette Finansaar var Udgiften til Statsbanernes Lønninger 3,774,000 Kr. Af dette Beløb ere de 1,922,000 Kr. det, der nærmest svarer til de beregnede 1,566,000 Kr., men Forskellen mellem de to Tal er dog 356,000 Kr. Denne Forskel lader sig opløse i to Beløb, som nok i alt Fald delvis kunde have været tagne i Betragtning ved Merudgiftens Beregning. Det er for det første 160,000 Kr., der udgøre den Andel af de nye Udgifter til Alderstillaag, som skyldes Lønningsloven, dernæst omtrent 196,000 Kr., som angaa den Forhøjelse af Dag- og Timelønnen, som fandt Sted i Henhold til Lønningsloven. Med Sikkerhed kunde disse Udgifter ikke beregnes, og der blev ogsaa under Forhandlingen henpeget paa, at de først endelig kunde fastsættes paa Finansloven, men man burde vel nok fra Statsbanernes Side have bragt et rundt Beløb i Regning her.

Hvad de øvrige Overskridelser angaar, forholder det sig anderledes. Der er — idet jeg stadig holder mig til Finansaaret 1909—10 — 140,000 Kr., der vedrøre Lønningsforbedringen til det nyantagne Personale. Dette Personales Størrelse kunde man ikke kende, den Gang Lønningsloven blev vedtaget. Endvidere skyldes omtrent 100,000 Kr. den Omstændighed, at Administrationen har fortolket Lønningsloven gennemgaaende velvilligt overfor Funktionærerne. At slaa fast med nogen som helst Sikkerhed, hvorledes Lønningsloven i alle Enkeltheder kunde komme til at virke, var ikke muligt, der vil altid være et

ret vidt Spillerum for Fortolkning, og vi have ment — i alt Fald har jeg, saa vidt jeg har medvirket dertil, ment det —, at det var en Pligt her som ellers, hvor en Lov bestemmer Funktionærers Forhold, at afgøre Tyvlssspørgsmaal nærmest i Funktionærernes Favor. Saa dan, velvillig Fortolkning skyldes altsaa ca. 100,000 Kr. af Beløbet. Endvidere er der 720,000 Kr., der skyldes den Omstændighed, at man indregnede Tantiemen i de faste Lønninger, men da der i de følgende Aar ikke vilde have været nogen Tantieme, maa disse 720,000 Kr. regnes som en Merudgift, der er foranlediget ved Lønningsloven, endskønt man naturligvis ikke kunde forlange, at denne Merudgift skulde bringes i Regning hverken af Kommissionen eller Regeringen, da Forslaget forelagdes. Endvidere kommer saa den store Post, som for Finansaaret 1909—10 løber op til 892,000 Kr., til Lønninger til Personale udenfor Lønningsloven, om hvilke det udtrykkelig var sagt, at de ikke vare tagne med i Beregningen, og at de skulde fastsættes paa Finansloven. Der er henvist dertil baade af Ministeren og af Udvalgets Ordfører.

Paa denne Maade er det, den store Overskridelse kommer frem, og man kan altsaa kun i meget indskrænket Grad sige, at her er foregaaet egentlige Fejlregninger. Det kan i det højeste siges angaaende en lille Del af det vedkommende Beløb. Resultatet er imidlertid dette, at i Finansaaret 1910—11 stod Lønningslovene af 1908 i 8,921,000 Kr., som jeg begyndte med at sige.

Jeg skal nu gaa over til de Indvendinger, der ere fremkomne mod adskillige af de almindelige Bemærkninger, hvormed jeg indledede Finanslovbehandlingen her. Man har fra radikal og socialdemokratisk Side med den største Ihærdighed vedblivende paastaet, at de store Underskud og den slette Finanstilstand skyldes Militærvæsenet. Det er med en vis Modstræben, man atter og atter vender tilbage til dette Emne, thi det er Gang paa Gang saa klart bevist, at det ikke forholder sig saaledes, som det af de ærede Herrer paastaas. For det første var denne Tanke ganske haabløs: at faa Militærlovene omstyrtede og erstattede med den nye Militærplan til de berømte 15 Mill. Kr. Det er ikke muligt at se de politiske Veje, ad hvilke dette Maal skulde være naaet. Men selv om man tænkte sig, at de Radikale havde været politisk almægtige i Fjor og havde gennemført baade deres Militærprogram med de 15 Mill. Kr. og deres Finansprogram fra Samlingen 1907—08, — som imidlertid vilde have forøget